

ביום השישי, ערב מותו של צירציל, ציל על הטלפון בביתו של יחזקאל פהר. הוא הרים את השפופרת ואשה, שנמצאה מעברו השני של הקו, זיהתה את עצמה כמרכזית במרכזית הדואר. היא שאלה אותו אם הוא אותו יחזקאל סתר שהיה קצין בצבא הבריטי בגדוד פלוני. הוא ענה לה שכן. היא סיפרה לו שנתקבל עבורו מיברק הזמנה ממשדר החוף הבריטי להלווייתו של צירציל.

בן-ארי

איתה הודעה קיבל גם המייגור-לשעבר אהרון וולפלי, אביה של הזמרת שרון אהרון. למחרת צילצלו השניים למשרד הדואר, כדי לברר את העניין. הפקיד אמר שלא יודע לו על כך. הם פנו למשרד החוף, שם סיפרו להם שגם מינה רוגוזין, חיפאתי, היילת ל-7 בוחל הנשים הבריטי, קיבלה ציל-צול דומה.

האנשים החלו מת-כוננים לנטיעתם ה-מלכותית. תוך כדי הכנות פגש אחד מ-הם במכר שלו, סי-פר לו בהתלהבות על ההזמנה המכר-בדת שקיבל, ועל זה שהוא עומד לייצג את מדינת ישראל ב-הלווייתו של צירציל.

המכר התפלא על כך שהוא עדיין אינו יודע שזו היתה מתיחה. כל העיר מדברת על כך. הקורבנות חיפשו את בעל חושיהומוז המלכותי. הם מצאו אותו בדמות מגלה אזעל, אפריים בן-ארי. הוא השתמש בו באיירה העליונה של מסיבה חברתית, שנקראה בביתו בערב-שבת.

טובה והכוזן הקתולי

טובה דרורי הגיעה סוף-סוף לארץ! היא פה! לאחר חמש שנות העדרות כמעט-רצף פה, אפשר יהיה לחזות טוב בניו פניה הטבעיים, הגשמיים. מה? לא מכירים אותה? אין דבר! אפשר לתקן את זה, אפשר לעי-שות הכרתה:

„נולדת בתל-אביב. כשהייתי קטנה, הייתי ילדה טובה ואבחתי לבן. למדתי להיות גננת בסמינר לווינסקי. הלכתי לצבא ואחר-כך הת-חנתי בעלי, קצין צנחנים, קיבוצניק ל-שעבר, ראה אותי כשהופעתי בלהקת פיקוד צפון לפני הצנחנים. קיבלתי את הצעת ה-נשואין ממנו לאחר שבועיים של היכרות.

טובה דרורי

הוא אחד מאלה שהולכים להייל מעבר ל-גבול ויושבים בשבי, הסכמתי להינשא לו, בתנאי שלא ישתף אותי בכל הדברים האלה. בערב הראשון כבר רבנו. אני קראתי את מיני מאוז של שלונסקי, והוא קרא את מערכות. אחר כך נסענו לארצות-הברית ונשיתי מהקיבוצניק הזה מהנודם. אני עבדתי שם ולמדתי. הוא רק למד. התגרשנו, כי הוא לא רצה להוריד את הובל. הגירושין ערכו שלוש שנים לאחר ה-חלונה. אחריהם הפכנו ליודים טובים. כע-בור שנה וחצי הוא נישא לאמריקאית. ה-אשה לא היתה מוכנה לקבל את היודיות בינו. לדעתי, רוב הנשואים המעורבים בין

קלף משוגע

לתושבי ישראל אין מה להתלונן, שום תלונות תרבותיות או כלכליות. בקיץ, כשהכל לוחט ומזיע, הם יכולים תמיד לצאת למירפסת ולשחק קצת קלפים. בחורף, כשבחוץ נושבת רוח, יורד גשם וקר, הם יכולים תמיד להיכנס לסלון ולשחק קצת קלפים. אשתו של אהרון רונזפלד, קונסול-הכבוד של בלגיה בחיפה ומנהל חברת אמריקו אקספורט ליי, משחקת קלפים לא בסלון או במירפסת, כשקר או חם במיוחד. היא משחקת קלפים תמיד, בכל שעה, בכל מצב, בכל מזג-אוויר.

היא משחקת בביתה בבת-גלים. כשחבריה למישחק מתעייפים, היא נוסעת לשחק בזכרון ובבנימינה, כשנגמרים השחקנים בזכרון ובבנימינה, היא נוסעת לשחק בפאריס, משתפת שם במישחקי-מזל אמיתיים, כמו רולטה ובקרה. יש לה נהג, הלוקח אותה ממישחק-קלפים למישחק-קלפים. כל זמן שהיא משחקת, הוא ישן ואוגר כוחות למישחק הבא. גם כשבנה הצעיר נולד, היא לא נטשה את המישחק. ישבה ושיחקה עד הרגע האחרון. אומרים שהוא נולד ליד שולחן הקלפים. עכשיו יש לה שלושה בנים ושישה נכדים, אבל עדיין נמשך המישחק.

לפני כמה זמן קרה לה מיקרה לא נעים. תייר אנגלי איים להגיש נגדה תביעה משפטית באמצעות פורר-הדין שלו. לפי דבריו, הוא שיחק יום אחד בקלפים איתה ועם חבריה. בהתחלה הרחיב כמה מאות לירות. אחר כך עשו — שוב לדבריו — עיסקה משותפת, בה הפסיד עשרת אלפים לירות. הוא טוען שהקלפים היו מסומנים. כששאלתי את שחקנית-הקלפים מדוע הוא טופל עליה האשמות מגוחכות כאלה, היא ענתה: „הוא עוד ישלם בשביל זה. לא יחזירו לו אף פרוטה, הביאו אותו אלינו לחברה שלנו, ואמרו שהוא בסדר. אבל הוא גנב גדול.“

מי מריבות

הם לא הבינו זה את זה. היו הרבה סקני דלים כספיים. היא רצתה את הדירה, והוא סירב לוותר עליה. היא לקחה אותה בכוח. הוא התרגז. לאות מחאה הוא הוציא לה את כל פקקי-החשמל מהדירה. היא נשארה בדירה חשוכה, והוא נשאר עם פקקים. זה לא עזר. הוא המשיך להתי-רגז וסגר לה את ברז המים החמים. היא הפסיקה להתרחץ, אבל המשיכה להחזיק ב-דירה. הוא רצה לסגור לה גם את המים ה-קרים, אבל השכנים התנגדו. המים הקרים היו משותפים לכולם, וכולם היו זקוקים להם.

היא לא חיכתה עד שהוא יסגור לה את כל המי שעדיין נשאר פתוח בדירתה. היא תבעה אותו למשפט. עכשיו היא יושבת ומחכה. אי-יש בדיר-תה הרחוקה, לקצת אור ומים חמים.

כשעמיתו פולל התחתן עם גילדה דו-רון, מחליטת הקרח של להקת רדלס, הוא נתקל בהתנגדות עזה מצד משפחתו. כשהוא התגרש ממנה, אחרי שהם לא הבינו זה את זה, הוא גרס להרבה סקנדלים כספיים. אשתו דרשה ממנו פיצויים גבוהים והרבה דמי-מזונות, והוא סירב לשלם. אחת לכמה חוד-שים הם נפגשו ב-בית-המשפט, ובירו את העניינים ביני-הם. התברר שהנשוי אין האלה לא הש-תלמו כלל מבחינה כספית.

סריטה

אחר-כך הוא הת-אהב בסריטה אבן רנל, ספרית בסלון אנטה. הפעם זו ה-תה אהבה אמיתית, בלי דמי-מזונות, בלי פיצויים וכלי בחי-נות כספיות. הוא קנה לה פנטהאוז של בקומה השתי-עשרה בגורד-שחקים בנה-אביבים. הם התחתנו בחתונה גדולה וב-אהבה עמוקה. בימים אלה הוא התגרש ממנה, אחרי ש-

אנחות לג'ון

ג'ון ברוך עזבה אותנו לאנחות. דווקא היה לה טוב כאן. האנשים בארץ היו מעי-ריצים ונחמדים אליה. היא עוד לא הספיקה לרדת מן המטוס שהביא אותה מדרום-אפ-ריקה, וכבר הציפו אותה בקומפלימנטים. היו עוצרים אותה ברחוב ואומרים לה כמה ש-היא דיקה ורזה ויפה. מה שדרך-אגב היה נחשו לה הצלחה מסחררת כדוגמנית. נתנו לה דירת-רוקים קטנטנה ונחמדה בתל-אביב. נתנו לה שני רומנים ישראליים סוערים.

ג'ון ברוך

האחר עם הרוחץ שטרסון, בעל מירומית. והשני עם לני לנדס. לני הציע לה אפילו הצעת-נישואין. זה היה לאחר שנה של חב-רות, לאחר שהיא עצמה רצתה בכך, ואילו

הלוך - ולא שוב

חיה מותה כבר לא תהיה מלכת החתי-כות של אילת. היא גם לא תהיה עוד ה-בארמנית היחידה בארץ, ומוכרת במפעל הפיס ברחוב דיזנגוף. כל זה שייד לעבר. בעתיד היא תהיה אשתו של סמני. יהודי נגלי אמיד, סוחר במגרשים ודירות. שבעה חודשים היא עבדה במזדון-לילה פלמנז באילת. בחודש השביעי הוא הגיע לשם, רכב על הג'וגאר הכחול שלו. היא ראתה אותו ונפלה למישכב. הוא העלה אר-חה על הג'וגאר הכחול ודחה לצפון. כשהגיעו לתל-אביב, היא היתה חולה

חיה מותה

מאוד. הוא השכיב אותה בית-החולים איכילוב, טיפל בה באהבה ובמסירות, כל יום זמש שעות. היא היתה חולה בצהבת. לאחר שלושה שבועות של מחלה הוא הציע לה לקשור את גורלה בגורלו. עוד באותו יום היא הסכימה. למחרת היא כבר בבריא. ביום השני שעבר נערכ חתונתם בקרב בני משפחתה בתל-ברוק. השבוע, ב-יום השני, הם עזבו את הארץ. אגב, לפני כמה שנים היא הכירה תייר זנוצואלה. הוא הציע לה לקשור את גורלה בגורלו, וצירף להצעה כרטיסיסיה הלוך וחזור לזנוצואלה. היא טסה לשם וחזרה. הפעם הכרטיס הוא הלוך בלבד.

בית משותף

פעם היו האנשים חיים להם בחיק הטבע, או מתחת לגשם, או סתם בדירה משלהם. היום קרה להם דבר מוזר. הם שוכרים להם דירות כדי לחיות בהן.

התחיל בזה נחום (תחש"י) קסלן. הוא קנה לו צירף שוודי, העמיד אותו על אדמת הרצליה-פיתוח, מסודר ומאורגן, מוכן לכל רגע בו יעלה פדעת בעליו לחיות קצת אחר-כך הלך בעקבותיו הקבלן צבי ליסוי-ביץ. ששכר את בית החיים שלו באפקה. האנשים העניים יותר היו שוכרים להם חדרים בתל-אביב רבתי, או בתל-אביב סתם. העודיות-צנועים היו מתארגנים לפי ה-גודל, המין, המוצא ודבר-העבודה, והיו שוכרים להם דירה אחת משותפת.

הדירה האחרונה שזה קרה לה נמצאת ברחוב מסויים בבית מסויים בתל-אביב. היא משותפת לשישה אנשים — ביניהם שניים נשואים — בעלי שישה מפתחות, בשישה ימים שונים. היא עולה להם שלושים לירות לגולגולת.

ההוצאות כוללות שכר-דירה ושכר נביטת סדינים וציפיות.

הוא פיקפק. היא החליטה באיחור שאין לו מה להציע לה. נתנו לה את כל זה, והיא לא רצתה. נסעה לה לארצות-הברית לתצו-גת-אופנה. לקחה איתה את זיזה שמרת, ו-החליטה להישאר שם. כאילו שפה לא היה לה טוב.

מי שחושב שזאת לא אבדה גדולה, וש-לחינם אני מספידה אותה, אינו יודע מה הוא חושב. היא היתה שחקנית-הגולף הכי נח-מדה בקיסריה. היא היתה אפילו אלושה. אלושה על באמת. עם מדליות.